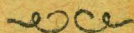

ΠΗΓΑΣΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Ἐκδομένη καθ' ἑβδομάδα

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ δραχ. 8.

Ἡ διατάξ καταχωρήσεις γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία

Ἐκδότης καὶ Διευθυντής Π. ΚΟΝΤΟΓΟΥΡΗΣ

Ἡ Πάσα διατριβὴ ἐνυπόγραφος γίνεται δεκτὴ.

— «Πανσλαβιστικὴ ἰδέα. Πρὸς τὸν ἀγγλικὸν «Χρόνον» γράφουσιν ἐκ Βιέννης, ὅτι ἐν Μόσχα ὁ Κάτωφ διωργάνωσε κολοσσίαν ἀναφορὰν ἐξαιτουμένην παρὰ τοῦ Τσαρῦ τὴν πραγματοποιήσῃ τῆς πανσλαβιστικῆς ἰδέας, ἥτοι τὴν ὑποδούλωσιν οὐχὶ μόνον τῆς Βουλγαρίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Σερβίας καὶ ἀπάντων τῶν Χριστιανικῶν ἐπαρχιῶν τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης, κίθανός δὲ καὶ τῆς Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης· πολλὰ δὲ ἤδη χιλιάδες ὑπέγραψαν εἰς τὴν ἀναφορὰν ταύτην, ἥ περὶ ἧς τηλεγραφικὴ τοῦ πρακτορείου Χαβῆς εἶδησις διήγειρε μέγαν ἐρεθισμὸν ἐν Σόφια.»

— «Αἰνῶν καθ' ἅπασαν τὴν γερμανικὴν αὐτοκρατορίαν διεξαγόμεναι ἐκλογαὶ τοῦ Ράιχσταγ θέλουσι πρὸ πάντων διευκρινήσῃ τὸ ἅπαντα τὸν κόσμον τὰ μέγιστα ἐνδιαφέρον ζήτημα τοῦ πολέμου, ἥτοι ἂν ὁ Βίσμαρκ τῶ ὄντι προθετο πολέμον ἢ ἀνεστάτῃσῃ σχεδὸν τὸν Κόσμον ὅλον διὰ τῶν πολεμικῶν του διαδόσεων μόνον καὶ μόνον ἵνα κερδήσῃ ἐν ταῖς ἐκλογαῖς.»

(Ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως).

— Διὰ Β. Δ. τῆς 19 λήξαντος μηνὸς ἐκδοθέντος ἀνεβλήθησαν αἱ ἐργασίαι τῶν Στρατολογικῶν Συμβουλιῶν τῆς ἐνεστώσης ἀπογραφῆς μέχρι τοῦ Ἰουνίου ε. ε.

— Ἡ ἡμετέρα Κυβέρνησις εἰσήγαγε κατ' αὐτὰς ἐκ Βατοῦμ, ἑξακισχίλια κιβώτια Ρωσικοῦ πετρελαίου, ὅτινα πρὸς διακρίσιν τοῦ Ἀμερικανικοῦ, φέρουσιν ἐπὶ τῶν δύο πλευρῶν αὐτῶν κεφαλὴν Ἑρμού, τὴν ἐπιγραφὴν «πετρέλαιον Ἑλληνικοῦ μονοπωλίου» τὸ ἔτος 1886 καὶ τοὺς βαθμοὺς τῆς ἀναφλέξεως, ταῦτα δὲ θέλει παραδίδωνται

ἐπὶ τοῦ παρόντος μόνον εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

— Μεταξὺ τῶν ὑποβληθησομένων ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης νομοσχεδίων ἐν τῇ Βουλῇ, εἶνε καὶ τὰ ἀφορῶντα τὴν προαγωγὴν τῆς θέσεως τοῦ ἀνακριτοῦ. Κατὰ τὸ Νομοσχέδιον τοῦτο οἱ ἀνακριταὶ θὰ λαμβάνωνται ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων πρωτοδικῶν, ὧν αὐξάνεται ἡ μισθοδοσία καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ μετὰθεσις τῶν ἐπὶ τρία ὀλόκληρα ἔτη. Ἡ ἀνακριτικὴ ὑπηρεσία παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς θεωρηθήσεται ὡς βᾶσις τῆς προαγωγῆς τοῦ δικαστοῦ, καθ' ὅσον δὲν δύναται νὰ προαχθῇ πρωτοδικῆς εἰς ἐφέτην, ἢ πρόεδρον τῶν πρωτοδικῶν, προτοῦ συμπληρῶσῃ τριετὴ ἀνακριτικὴν ὑπηρεσίαν. Διὰ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀνακριτικῆς ὑπηρεσίας καὶ τοῦ ἐπὶ τριετίαν ἀμεταθέτου αὐτοῦ, ἐπιδιωχθήσεται ἡ ταχεῖα καὶ ἀκριβὴς περάτωσις τῶν ὑποθέσεων τῆς ἀνακριτικῆς ἀρχῆς. Ἐπίσης προάγεται ἡ θέσις τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν καὶ αὐξάνεται ἡ μισθοδοσία τῶν.

— Ἡ περιουσία τοῦ Πανεπιστημίου κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1885 ἀνήρχετο εἰς δρ. 5,267,396. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο φοιτήσαν 2716 φοιτηταὶ ἐξ ὧν 47 τῆς Θεολογίας, 1400 τῆς Νομικῆς, 780 τῆς Ἰατρικῆς, 443 τῆς Φιλοσοφικῆς καὶ 46 τῆς Φαρμακευτικῆς. Ἐκ τούτων 20 7 ἦσαν ἐκ τῆς ἐλευθέρου Ἑλλάδος καὶ 672 ἐκ τῆς δούλης. Ἐκ τῶν τελευταίων 140 ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ Πέτρου, 112 ἐκ Μακεδονίας, 44 ἐκ Θράκης, 39 ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, 111 ἐκ Κρήτης, 7 ἐκ Κύπρου, 223 ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας καὶ 6 ἐκ Βάρνης· 18 δὲ κατήγοντο ἐξ Αἰγύπτου, Ἀμερικῆς, Αὐστρίας, Ἀγγλίας καὶ Ρουμανίας.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ
 ΑΒΘΥΝΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΚΟΥΦΙΝΟ ΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ

Τῷ Κυρίῳ ΛΕΩΝΙΔΑΙ ΦΕΑΙ,
Ὡς ἐλάχιστον τεκμήριον φιλίας καὶ συγγενείας,
Τὸ ποίημά μου τοῦτο—
προσφέρω.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΔΩΡΙΤΟΥ

Ψύπνα ἀπ' τὸ μνήμά σου μ' ἓνα τραγοῦδι,
Γιὰ νὰ μᾶς δώσης ψυχὴ, καρδιά,
Τώρα ποῦ ἔχομε καὶ μεις τοῦ Θρόνου,
Γενναῖο βλαστάρι κληρονομιά!

Θὰ τ' ἀναθρέψωμε μὲ τὴν πνοή μας,
Μὲ τὴν ψυχὴν μας, μὲ τὴν καρδιά,
Κοινὰ θὰ ἔχωμε τὰ δάκρυά μας,
Κοινὴ τὴ δόξα, καὶ τὴ χαρά!

Ὡ! δὲν ἀπέθανες, σὺ ζῆς ἀκόμα,
Μέσα στοῦ γένους τὴν ἀγκαλιά,
Στείλέ μας ἓνα θερμὸ τραγοῦδι
Ἀπὸ τοῦ τάφου τὴ σιγαλιά!

Ὡ! θὰ νὰ τῶχομε λαμπρὸ στολίδι,
Σὰν τὰ Μνημόσυνα! ὁποῦ τερπνά,
Τὰ ἅγια ἱστολίσαν τὰ λείψανά μας,
Ὅπου μᾶς ἔδωκαν ἐλευθεριά!

Ἄν ἔχει δνεῖρα τοῦ χάρου ὁ ὕπνος,
Θὰ εἶδες τ' δνεῖρο ποῦ στή ζωὴ,
Σῶλεγε Θρόνου μας νὰ ἰδῆς βλαστάρι,
Νὰ φέρῃ ξίφος σ' αὐτὴ τὴ γῆ!

Ὡ ξύπνα! φέρει γενναῖα τὸ ξίφος,
Μέσα στοῦ γένους τὴ στρατιά!
Ὡς ἀνθοστόλιστη δάφνη προβαίνει,
Μέσα στοῦ γένους τὴν τρικυμιά!

Τὴν καρτεροῦσαν τρακόσια χρόνια,
Τοῦ γένους δνεῖρα χρυσᾶ, θερμά,
Ὅπου τοῦ ἔλεγαν, τοῦ Κωνσταντίνου
Θὰ εἰδῆς μιὰ μέρα κληρονομιά!

Τὴν εἶδε, ἔλαμψε Θρόνος καὶ Στέμμα!
Νὰ ψάλλῃς ποῦ εἶτε ἐσὺ θερμά;
Μέσα στὸ μνήμα νοιώθεις τοῦ γένους
Τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴ χαρά!

Βόγκει χαρούμενο τὸ λείψανό σου,
Ἄνθοῦν στὸ μνήμά σου βόδα τερπνά,
Μ' αὐτὰ δὲ στέλνεις τοῦ Κωνσταντίνου,
Ἀπὸ τὸ μνήμα, χίλια φιλιά!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΛΚΑΝΗΣ
Ἐν Ἀσκαδί,
τῆ 2 Φεβρουαρίου 1887.

ΧΡΟΝΙΚΑ

«Δικαστικοὶ κλητῆρες ἐν Ρωσσίᾳ»
«Δύο δικαστικοὶ κλητῆρες ἐν Ρωσσίᾳ
προέκειτο νὰ κατάσχωσι πράγματά τινα.
Μεταξὺ τῶν ἄλλων παρετήρησαν καὶ μίαν
φιάλην πλήρη ποτοῦ. «Μαρσάλα!» ἀνεφώ-
νησε μετὰ πεποιθήσεως ὁ εἰς κλητῆρ, ἀφοῦ
ἐδοκίμασεν ὀλίγον τὸ περιεχόμενον. «Ὁχι,
εἶναι κρασί τοῦ Ὀπόρτ! ἀπαντᾷ ὁ ἕτερος»
ἀλλ' ἐπειδὴ διεφώνουν ὧς πρὸς τὴν γνώ-
μην, ἐδοκίμασαν ἐκ νέου τὸν οἶνον: «Σοῦ
λέγω ὅτι εἶναι Μαρσάλα!»—Καὶ ἐγὼ σοῦ
λέγω ὅτι εἶναι κρασί τοῦ Ὀπόρτ: ἄς ἔνα-
δοκιμάσωμεν, νὰ ἰδῆς!» «Ὅπερ καὶ συνέβη»
«Ἔ, λοιπὸν τώρα τί νὰ γράψωμεν εἰς τὴν
καταγραφή; Μαρσάλα ἢ Ὀπόρτο;» ἐρωτᾷ
ὁ ἕτερος τῶν κλητῆρων: «Γράψε καλλιτέ-
ρα», τοῦ ἀπαντᾷ βαρέως ἀναπνέων ὁ συ-
νέταιρος, «μιὰ ἀδεῖα μποτίλλια!». . .»
(Ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως)

ΑΠΕΛΘΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ
(Ἐν ἀνέκδοτον τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος).
Κεκαλυμμένος ὑπὸ τοῦ αἵματός του καὶ
τοῦ τῶν Ρώσων ὁ κόμης Ράμπ παρίστατ'
ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γαλλίας
γνωστοποιῶν αὐτῷ τὰς λεπτομερείας τῆς
μάχης, καὶ τῷ παρουσιάζει ἐνταῦθ' τὸν
πρίγκηπα Ρενβίνον, διοικητὴν τῆς αὐτοκρα-
τορικῆς τῶν Ρώσων σωματοφυλακῆς καὶ
τινας τῶν μάλιστα διακεκριμένων συναιχ-
μαλώτων του. Εἰς ἐξ αὐτῶν, ἀξιωματικὸς
τοῦ πυροβολικοῦ, ῥίπτεται πρό τῶν ποδῶν
τοῦ Ναπολέοντος, ἐπικαλούμενος τὸν θά-
νατον. «Ὡ! εἶμαι ἀνάξιος νὰ ζῶ», ἀνα-
κράζει, «ἀπώλεσα τὰ τηλεβόλα μου!»
— «Νέε ἀνερ», τῷ λέγει ὁ αὐτοκράτωρ
μετ' ἀγαθότητος, «ἐκτιμῶ τὰ δάκρυά σου,
ἀλλὰ δύναται κανεὶς νὰ νικηθῇ ὑπὸ τοῦ
στρατοῦ μου καὶ οὐχ ἧττον νὰ ἔχη τὸ δι-
κoίωμα τοῦ νὰ καλῆται ἐνδοξος».

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)
Καλὴ ἀπόκρισις. Ἠλουσία κυρία
ἔλαβε παρά τινος νὰ τὴν κληρονομήσῃ προ-
μερούσης συγγενεῖς ἐπισηπλὴν πλήρη τρυ-
σερότητος, δι' ἧς τῆ ἔλεγε, ὅτι «πολὺ ἐπε-
θύμει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν φιλιτάτην θείαν, ἀλ-
λὰ τῆς ἐλείπε ἄνδρον πρὸς τὸ ταξείδιον
ἀπαιτούμενα ἔξοδα: ἄχ! εἰάν πενήτηντα μό-
νον τάλληρα ἠδύνατο ἐπὶ τούτῳ νὰ τῆ ἀπο-

στείλῃ!» Ἡ εὐφυῆς θεία ἠσύχως τῆ ἀπήν-
τησεν: «Ἀγαπητῆ μοι ἀνεψιά! Ἐγκλειστα
ἐν τῇ παρούσῃ ἀποκριτικῇ μου σοὶ πέμπω
εἴκοσι πέντε τάλληρα διὰ τὴν οἰκαδ' ἐπάνο-
δόν σου. Εἶναι περιττὸν νὰ λάβῃς τὸν κόπον
τοῦ νὰ ἔλθῃς, καὶ οὕτως οἰκονομεῖς τὴν δα-
πάνην τῆς ἐνταῦθα ἐλευσεώς σου. . .»

Ὡθεν ἔλαβον τὴν ἀρχῆν των
τὰ ἐνώτια
διηγέεται μυθικὴ τῶν Ἀράβων παράδοσις ὡς
ἐξῆς: Ὁ Ἀβραὰμ πολὺν ἀγῶνα εἶχε προσ-
παθῶν νὰ κατασιγάσῃ τὴν τῆς Σάρρας αὐτοῦ
πρὸς τὴν Ἄγαρ ζηλοτυπία. Ἐκμανεῖσα δέ
ποτε ἡ Σάρα, ὤμωσε νὰ μὴ ἠτύχασῃ πρὶν ἢ
καταβάψῃ τὰς χεῖρας αὐτῆς εἰς τὸ αἶμα τῆς
Ἄγαρ. Τότε διετρώπησεν ὁ Ἀβραὰμ τὰ ὦτα
τῆς Ἄγαρ, ἵνα οὕτως ἐκχυθῇ ὀλίγον αἷμα
τῆς καὶ δυνηθῇ ἢ κατεξωργισμένη Σάρα νὰ
ἐμβάψῃ εἰς αὐτὸ τὰς χεῖράς της: ἀλλὰ πρὸς
ἰκανοποίησιν ἐνταῦθ' τῆς Ἄγαρ διὰ τὸν πό-
νον τῆς διεπέρασεν ὠραῖον ἐνώτιον εἰς τὸ
οὖς τῆς: καὶ ἐκ τούτου λοιπὸν προῆλθεν ἡ
συνήθεια τοῦ φορεῖν ἐνώτια.

Τί ἐστὶ κλειδοκύμβαλον; Ὅτε
οἱ Ἰάπωνες ἦλθον τὸ πρῶτον εἰς τὴν Εὐρώ-
πην, λέγεται, ὅτι οὐδὲν τοσοῦτο διήγειρε τὸν
θαυρασμὸν τῶν, ὅσον τὸ μουσικὸν ἐκεῖνο τέ-
ρας, ὅπερ παρασκευάζει μὲν καὶ τινες εἰς τὴν
ἀκοὴν ἡμῶν εὐάρεστους, ἀλλ' ἔτι καὶ πο-
λὺ περισσοτέρας ὀχληράς καὶ ἀνιαρὰς ὥρας.
Ὅθεν καὶ οἱ ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων ζηνίζομενοι
ἐκεῖνοι κύριοι ἀπέστειλαν τότε γράμματα εἰς
τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους των, ἐν οἷς
εὐρίσκετο καὶ ἡ ἐξῆς χαρακτηριστικὴ περι-
κοπή: «Οἱ εὐρωπαῖοι ἠξέυρουσι νὰ ἐξάγωσιν
ἐκ τινος μεγάλου τετραπόδου ζώου τόνους
μελωδικούς: Ἄνῆρ τις, καὶ συχνότερον γυνὴ,
κάθηται πρό αὐτοῦ: ἐν ᾧ δὲ πατοῦσιν εἰς τὴν
οὐρανὸν τὸ τέρας τοῦτο διὰ τῶν ποδῶν καὶ ἐν-
ταῦθ' διὰ τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν των
πλήττουσι τοὺς ὑπολεύκους ὀδόντας του, τὸ
καταναγκάζουσι νὰ ψάλλῃ, καὶ ὁ ἦχος τῆς
φωνῆς του εἶναι λίαν εὐάρεστος».

Ὁ δακτύλιος τοῦ ἀρβανώου
Ναπολέοντος τοῦ αου.
Ὡς ἱερὸν τι κειμήλιον, ἢ μᾶλλον καθαυτὸ
ἅγιον λείψανον, τιμᾶται καὶ λατρεύεται φυ-
λασσόμενος ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ Βοναπάρ-
του ὁ ἀρβανωιστικὸς δακτύλιος Ναπολέον-
τος τοῦ αου καὶ τῆς Ἰωσηφίνης οὕτως, ὥστε

ΣΑΥΝΟΛΗ Π. ΜΥΒΙΚΙΤΑΝ
ΥΠΟΜΟΝΗ ΚΑΙ ΒΕΛΟΝΟΜΙΑ ΣΕ ΜΕΛΛΟΝ
ΙΝ ΚΟΒΥΤΕΙΟΣ

καὶ μυθική τις παράδοσις περὶ αὐτοῦ ἐσηματίσθη: Ὅτι δηλαδὴ ἐφ' ὅσον οὗτος ὑπὸ τῶν Ναπολεοντιδῶν διακατέχεται, ἐπὶ τοσοῦτο καὶ ὁ ἀσπὴρ τῆς τύχης αὐτῶν θέλει ἐξακολουθεῖν νὰ λάμπη, θέλει δὲ ὠχρίασθαι εὐθὺς ὡς ὁ δακτύλιος ἤθελεν ἀποεσθῆναι. Καὶ τῷ ὄντι ὁ εὐνοῶν Ναπολέοντα τὸν ἀσπὴρ τῆς εὐτυχίας ὠχρίασεν, ὅτε κατὰ τύχην ἐκεῖνος ἀπώλεσε τὸν δακτύλιον. Ἀπὸ τῆς παραδοχοτέρας συγκυρίας καὶ περιστάσεων συμπρωσις, οἰοεὶ τις πρὸς τ' ἀνύμωστα πράγματα παίζουσα εἰμαρμένη, ἔφερε πάλιν αὐτὸν εἰς χεῖρας Ναπολέοντος τοῦ Γ', ὅστις καὶ ὑπεδέξατο ἐκθύμως χαιρετίζων τὸν εὐνοῶνον θησαυρὸν, ὡς τὸν προάγγελον τοῦ μέλλοντος μεγαλείου καὶ τῶν τῷ ὄντι πραγματοποιηθεισῶν—διὰ τῆς εἰς αὐτοκράτορ ἀναγορεύσεώς του—ἐλπίδων του.

Γενναιοψυχία.

Ὁ ἀποθανὼν στρατηγὸς Σχόττ, ὁ τοσοῦτον εἰς τὰ τυχερὰ παιγνίδια ἐξάκουστος, ἐπαίξεν ἐσπέραν τινὰ ἐν Παρισίοις μέγα ποσὸν χρηματικὸν μετὰ τοῦ κόμητος d'Artois καὶ τοῦ δουκὸς τοῦ Chartres, καθ' ἣν στιγμὴν ἀναφορὰ παρὰ τῆς χήρας γάλλου τινὸς ἀξιωματικοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ παιγνιδίου ἐπεστάλη, ἐκθετούσης τὰ πολυειδῆ αὐτῆς δυστυχήματα καὶ συνδρομὴν ἐξαιτουμένης· δίσκος τις λοιπὸν περιεφέρετο, εἰς ὃν ἕκαστος τῶν συμπαικτῶν ἐνέβαλεν ἓν ἢ δύο ἢ τρία λουδοβίκεια. Ἄλλ' ὅτε ὁ δίσκος ἐκεῖνος προετάρθη καὶ εἰς τὸν στρατηγόν, ὅστις κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐπαίξε ποσὸν πεντακοσίων λουδοβικέων, «Λάβετε, παρακαλῶ, τὴν καλωσύνην, κύριέ μου, νὰ περιμείνητε ὀλίγον», εἶπε πρὸς τὸν κρατοῦντα τὸν δίσκον· «τὸ ποσὸν τοῦτο πρόωρισται διὰ τὴν χήραν» καὶ τῷ ὄντι, ἐπιτυχῶν καὶ κερδήσας τὰ χρήματα, ἐγκατέθεσε τὸ σύνολον πάραυτα εἰς τὸν δίσκον καὶ τῇ τῷ ἀπέστειλεν.

Κασιμίρ ὁ δεῦτερος.

Κασιμίρ ὁ δεῦτερος, βασιλεὺς τῶν Πολωνῶν, ἔλαβέ ποτε ράπισμα παρὰ τινος εὐγενούς Πολωνοῦ, ὀνομαζομένου Κονάρσκη, ὅστις ἅπασαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν, παίζων μετ' αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, ἔχασεν εἰς τὸ παιγνίδιον. Ἀλλὰ μόλις ἔδραξέ το ράπισμα, καὶ εὐθὺς, συναισθανθεὶς τὸ μέγεθος τῆς ἐνοχῆς του, ἐτρόπη εἰς φυγὴν· πάραυτα ὁμοῦς συνελήφθη ὑπὸ τῶν βασιλικῶν σωματοφυλάκων καὶ κατεδικάσθη εἰς τὸν δι' ἀποκεφαλίσσεως

θάνατον. Ὁ δὲ Κασιμίρ, ὅστις ἐν σιγῇ τὸν περιέμενε μεταξὺ τῶν αὐλικῶν του, εὐθὺς ὡς τὸν εἶδεν ἐπανελθόντα, εἶπεν: «Οὐδαμῶς ἐκπλήσσομαι διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ κυρίου «τούτου» ἀφοῦ ἐν ἡδύνατο νὰ ἐκδικηθῇ τὴν «τύχην», οὐδὲν ἄπορον ἦ θαυμαστὸν, ὅτι ἐμὲ «αὐτὸν, ἂν καὶ φίλον του, ἐκακοποίησεν. Ἐγὼ καὶ μόνος εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην εἶμαι ὁ ἀξιοκατάκριτος, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἔπρεπε διὰ τοῦ παραδείγματός μου νὰ ἐνθαρρυνῶ ὀλεθρίαν συνήθειαν, δυναμένην νὰ καταστρέψῃ τὸν κύκλον τῶν εὐγενῶν μου.»

Στραφεὶς δ' εἶπετα καὶ πρὸς τὸν ἐνοχον εἶπε: «παρατηρῶ, ὅτι τὸ σφάλμα σου σοὶ προξενεῖ λύπην· αὐτὴ ἀρκεῖ λάβε ὀπίσω τὰ χρήματά σου, καὶ ἄς μὴ παίζωμεν πλέον ποτε εἰς τὸ ἐξῆς, φίλε μου!»

Ἐγχώρια.

— Πρὸς τὸν ἀξιότιμον συμπολίτην μας Ἰππότην κ. Ἄγγελον Καλκάνην, ἢ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος ἀπηύθυνε τὴν ἀπὸ 8 Ἰανουαρίου ε. ε. εὐχαριστήριον ἐπιστολήν του, διὰ τὸ κατὰ τὴν 1 Δεβρίου π. ε. ἀφιερῶθὲν αὐτῷ ποίημα «ΤΑ ΜΗΤΡΙΚΑ ΔΩΡΑ».

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτετέθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Πάνου Μαλακάση μετὰ τῆς ἐναρέτου Δεσποσύνης Κυριακούλας Φωτίου Ἱερ. Πέρνα. Εὐχόμεθα τοῖς νεονύμφοις πᾶν ἀγαθόν.

— Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ὁ ἴστα μένου, ὁ ἐνταῦθα Ἑλληνικὸς κωμικὸς θίασος, συμβοηθούμενος καὶ δι' ἄλλων ἐντεῦθεν φιλομούσων νέων ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ τραγικώτατον δράμα «Οἱ Μάρτυρες τοῦ Σουλίου», ἔργον τοῦ εὐφραντάστου καλαμοῦ τοῦ πατριώτου μας κ. Ἀγγέλου Καλκάνη, λίαν εὐαρεστήσαντος ἅπαν τὸ καρτερῶθὲν πλήθος.

— Εὐχαριστῶς εἶδομεν καταχωρισθὲν ἐν τῷ Ζακυνθίῳ «Ποιητικῷ Ἀνθῶνι» καὶ τὸ ἕτερον ποίημα τοῦ ἡμετέρου ποιητοῦ κ. Ἀγγέλου Καλκάνη «ἡ Τρελλή».

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ὁ ἀξιωματικὸς ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΟΛΕΜΗΣ υἱὸς τοῦ ἀγαθοῦ συμπολίτου μας Ἀνδρέου Γολέμη, ἐγκαταλείψας ἀφίπτον πένθος εἰς τὴν φιλάτην αὐτοῦ εἰκογένειαν καὶ λοιποὺς συγγενεῖς

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΕΩΤΥΡΟΥ
 ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
 Α.Ι.Σ.Υ.Υ.Ι. Φ.5.0012

